

зътъ на Панония бѣ Коцелъ. Той силно се възрадва, като се научи, че братята учатъ младежитѣ на четмо и писмо по славянски езикъ, че носятъ славянски книги и водятъ съ себе си славянски ученици. Коцелъ повика учителитѣ въ двореца си да го покръстятъ заедно съ домочадието му. Следъ това веднага събра 50 юноши и ги даде на братята да ги учатъ на новата книга. На изпращане Коцелъ запита учителитѣ, каква заплата искатъ за труда си, гдето ще учатъ даденитѣ имъ юноши. Той бѣ приготвилъ да имъ даде злато и сребро. Но Константинъ се обърна къмъ княза и рече:

— Княже, ние учимъ народа на добро и свобода. Въ вашата държава има 900 пленника. Освободете тия клетници да идатъ при домашнитѣ си и това ще бже нашата награда.

Константинъ е родолюбецъ.

Следъ дълго и мъчително пътуване братята съ своитѣ ученици пристигнаха въ Венеция. Веднага се събраха католици калугери, свещеници и владици. Като врани около соколъ, тѣ крѣкливо и безспокойно се трупяха около Константина, защото той бѣше най-учениятъ. Тѣ се надпреварваха да му задаватъ разни мъчни въпроси, да го обвиняватъ и сждятъ, че той не учелъ по Божия законъ и по свещенитѣ книги.

— Човѣче, викаха тѣ; какъ смѣешъ да измисляшъ нови букви и писма? Най-старитѣ книги нѣматъ такива писма. Има писмо еврейско, има гръцко, има латинско. Отгдето на кжде ти си измислилъ славянски букви и книги, па учишъ младитѣ да четатъ и пишатъ по тѣхъ? Такова нѣщо отъ твоя страна е грѣшно. Остави ти тия работи! Тѣ не сж